

UCHWAŁA NR XLII/726/18
SEJMIKU WOJEWÓDZTWA KUJAWSKO-POMORSKIEGO
z dnia 19 marca 2018 r.

w sprawie **stwierdzenia nieważności uchwały w sprawie podziału województwa kujawsko-pomorskiego na obwody łowieckie w części dotyczącej obwodu łowieckiego nr 199 „Lubanie”**

Na podstawie art. 54 § 3 w zw. z art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369, poz. 1136, poz. 1370 i poz. 2451), uchwala się, co następuje:

§ 1. Stwierdza się nieważność uchwały Nr LI/1379/10 Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego z dnia 18 października 2010 r. w sprawie podziału województwa kujawsko-pomorskiego na obwody łowieckie (Dz. Urz. Woj. Kuj.-Pom. z 2010 r., Nr 171, poz. 2196 z późn. zm.)¹ w części dotyczącej obwodu łowieckiego nr 199 „Lubanie”, stanowiącego załącznik nr 2 do tejże uchwały w zakresie działki o numerze ewidencyjnym 41/2 położonej w miejscowości Mikanowo, gmina Lubanie, dla której prowadzona jest księga wieczysta Nr WL1W/00030047/5.

§ 2. Wykonanie niniejszej uchwały powierza się Marszałkowi Województwa Kujawsko-Pomorskiego, w tym doręczenie niniejszej uchwały skarżącemu.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

¹ Wymieniona uchwała została zmieniona uchwałą Nr XV/257/11 Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego z dnia 28 listopada 2011 r. oraz uchwałą Nr XLV/739/14 z dnia 27 stycznia 2014 r. i uchwałą Nr VII/141/15 z dnia 25 maja 2015 r.

UZASADNIENIE

1. Przedmiot regulacji:

Stwierdzenie nieważności uchwały Nr LI/1379/10 Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego z dnia 18 października 2010 r. w sprawie podziału województwa kujawsko-pomorskiego na obwody łowieckie (Dz. Urz. Woj. Kuj.-Pom. z 2010 r., Nr 171, poz. 2196 z późn. zm.) w części dotyczącej obwodu łowieckiego nr 199 „Lubanie”, stanowiącego załącznik nr 2 do tejże uchwały w zakresie działki o numerze ewidencyjnym 41/2 położonej w miejscowości Mikanowo, gmina Lubanie, dla której prowadzona jest księga wieczysta Nr WL1W/00030047/5.

2. Omówienie podstawy prawnej:

W myśl przepisu art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.) – zwane dalej ppsa „organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zaskarżono, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić skargę w całości w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania. W przypadku skargi na decyzję, uwzględniając skargę w całości, organ uchyla zaskarżoną decyzję i wydaje nową decyzję. Uwzględniając skargę, organ stwierdza jednocześnie, czy działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce bez podstawy prawnej albo z rażącym naruszeniem prawa. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio.”

3. Konsultacje wymagane przepisami prawa (łącznie z przepisami wewnętrznymi):

Nie dotyczy.

4. Uzasadnienie merytoryczne:

W dniu 7 marca 2018 r. do Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego wpłynęła skarga Pana Władysława G. z dnia 28 lutego 2018 r., na uchwałę Nr LI/1379/10 Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego z dnia 18 października 2010 r. w sprawie podziału województwa kujawsko-pomorskiego na obwody łowieckie (Dz. Urz. Woj. Kuj.-Pom. z 2010 r., Nr 171, poz. 2196 z późn. zm.) w części dotyczącej obwodu łowieckiego nr 199 „Lubanie” określonego w załączniku nr 2 do tejże uchwały w zakresie działki o numerze ewidencyjnym 41/2 położonej w miejscowości Mikanowo, gmina Lubanie, dla której prowadzona jest księga wieczysta Nr WL1W/00030047/5.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi, iż podstawą prawną podjęcia zaskarżonej uchwały był przepis art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie, który 22 stycznia 2016 r. utracił moc obowiązującą w związku z wejściem w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt. P 19/13. Rzeczoną wyrokiem Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność przepisu art. 27 ust. 1 ustawy Prawo łowieckie z art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP polegającą na upoważnieniu do objęcia reżimem obwodu łowieckiego nieruchomości bez zapewnienia jej właścicielom odpowiednich środków ochrony praw w sytuacji sprzeciwu wobec wykorzystywania należącej do nich nieruchomości na cele związane z organizacją i prowadzeniem polowań. Trybunał Konstytucyjny poniósł, iż właściciele zmuszeni są do znoszenia faktu wykonywania polowań na terenie własnej nieruchomości co stanowi podstawowe ograniczenie prawa własności. Zaś właścicielom nieruchomości nie przysługują żadne środki prawne umożliwiające wyrażenie sprzeciwu wobec wykonywania polowania na gruntach będących przedmiotem ich własności, zwłaszcza, że uciążliwość jest tym większa, iż wykonywanie polowania wiąże się z używaniem przez myśliwych broni palnej, mogącej stanowić bezpośrednie zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi.

Jednocześnie należy podkreślić, iż utrata mocy obowiązującej przepisu art. 27 ust.1 ustawy Prawo łowieckie nie spowodowała nieważności uchwał sejmików województw

wyznaczających obwody łowieckie. Dotychczas wytyczone obwody łowieckie w dalszym ciągu obowiązują.

Do dnia podjęcia niniejszej uchwały, ustawodawca nie podjął działań skutkujących dostosowaniem niekonstytucyjnych przepisów ustawy Prawo łowieckie (art. 27 ust. 1 w związku z art. 26) do norm i standardów legislacyjnych przyjętych w Konstytucji RP.

Odnosząc się do żądania skarżącego, Sejmik Województwa Kujawsko-Pomorskiego w całości podziela ich stanowisko wysłowione w skardze.

W tym miejscu należy podnieść, iż na tle tożsamych stanów faktycznych zapadły następujące prawomocne wyroki sądów administracyjnych stwierdzające nieważność w części uchwały sejmików województw dotyczące obwodów łowieckich – wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt. II SA/OL 1132/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 20 lipca 2016 r., sygn. akt. II SA/GI 85/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 2 grudnia 2016 r., sygn. akt. II SA/Łd 389/16 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt. II SA/Go 710/16, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 22 czerwca 2017 sygn. akt. II SA/OL 373/17 oraz z dnia 25 lipca 2017 sygn. akt. II SA/OI 471/17 i z dnia 29 sierpnia 2017 r., sygn. akt. II SA/OI 547/17, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt. II SA/GI 387/17, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt. II SA/Bk 359/17.

W myśl przepisu art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. ppsa (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 czerwca 2017 r.) „organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zaskarżono, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić skargę w całości w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania (...)”.

Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 listopada 2014 r., sygn. akt. II OSK 2377/14 rada gminy, działając na podstawie przepisu art. 54 § 3 w zw. z art. 147 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, może uwzględnić skargę do sądu administracyjnego na własną uchwałę i stwierdzić jej nieważność. W uzasadnieniu wyroku sąd stwierdził, iż przepis art. 54 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu sądowoadministracyjnym ma na celu umożliwienie organowi administracji weryfikację własnego działania lub bezczynności bez konieczności angażowania sądu administracyjnego w ocenę jego zgodności z prawem. Przepis ten służy więc realizacji zasady szybkości postępowania wyrażonej w przepisie art. 7 tejże ustawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, a w szczególności wymienione powyżej prawomocne wyroki sądów administracyjnych oraz zasadę ekonomiki procesowej, należy stwierdzić, iż tym bardziej zasadne jest podjęcie niniejszej uchwały przez Sejmik Województwa Kujawsko-Pomorskiego, bowiem w niniejszej sprawie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Bydgoszczy zapadałby taki sam wyrok.

Podkreślić należy, iż w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego przepis art. 54 § 3 ppsa jest przepisem kompetencyjnym, dającym organowi szczególne uprawnienie w ramach toczącego się postępowania sądowoadministracyjnego do podjęcia rozstrzygnięcia uwzględniającego skargę zgodnie z jej żądaniem przy zastosowaniu rodzajów rozstrzygnięć podejmowanych przed sądem administracyjnym w razie uwzględnienia skargi (art. 145-150 ppsa). W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, iż przesłankami zastosowania tego przepisu przez organ są: uwzględnienie skargi w całości oraz zachowanie terminu. Zgodnie z argumentacją Naczelnego Sądu Administracyjnego przepis art. 54 § 3 ppsa ma charakter ogólny, nie zawiera żadnych wyłączeń przedmiotowych lub podmiotowych. Przyjąć więc należy, że przepis ten odnosi się do wszystkich działań lub

bezczyrności, o których mowa w art. 3 § 2 i 3 ppsa, a zatem również do zaskarżonych uchwał rady gminy stanowiących akty prawa miejscowego (art. 3 § 2 pkt 5 ppsa).

Zwrócić uwagę należy również na głosę aprobującą powyższy wyrok dr Tomasza Szewca (OwSS 4/2016, str. 111-115).

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, iż pomimo faktu, iż powołany wyżej wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego zapadł na tle nieobowiązującej już treści przepisu art. 54 § 3 ppsa to zachowuje on aktualność. Bowiern istota przepisu pozostała niezmierniona tj. umożliwienie organowi dokonania autokontroli własnej czynności w określonym terminie. Zatem należy uznać, iż Sejmik Województwa Kujawsko-Pomorskiego jest uprawniony do podjęcia niniejszej uchwały.

Podsumowując, po pierwsze na dzień podjęcia niniejszej uchwały nie upłynął termin do dokonania autokontroli przez organ, skarga wpłynęła do tutejszego organu dnia 7 marca 2018 r., po drugie konsekwencją uwzględnienia skargi w całości jest stwierdzenie nieważności uchwały Nr LI/1379/10 Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego z dnia 18 października 2010 r. w sprawie podziału województwa kujawsko-pomorskiego na obwody łowieckie (z późn. zm.) w żądanej części.

Na koniec odnosząc się do terminu wejścia w życie niniejszej uchwały oraz konieczności ogłoszenia jej w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego należy podnieść, iż organowi znana jest treść przepisu art. 13 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 296 z późn. zm.). Jednocześnie należy podnieść, iż stosując wykładnię celowościową i w drodze analogii przy określeniu terminu wejścia w życie i trybu ogłoszenia niniejszej uchwały należy zastosować przepis art. 13 ust. 5 powyższej ustawy.

Podkreślić należy również, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 listopada 2014 r., sygn. akt. II OSK 2377/14 nie kwestionował również kwestii sposobu wejścia w życie i publikacji uchwały Nr XLVI/690/13 Rady Miasta Zabrze z dnia 16 grudnia 2013 r. w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miejskiej w Zabrzu Nr XXV/261/04 z dnia 27 kwietnia 2004 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Zabrze - obszar C.(Dz. Urz. Woj. Śląskiego z 2013 r., poz. 7914).

Podsumowując, należy wskazać, iż w tożsamym stanie faktycznym i prawnym zapadło postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 29 sierpnia 2017 r., sygn. akt. II SA/Bd 741/17.

Mając powyższe na uwadze, podjęcie niniejszej uchwały jest w pełni uzasadnione i konieczne.